

IGRA BOCCIO (BOČA)

V sredo, 16. 3. 2011, nismo imeli navadnega dopoldanskega pouka, ampak popoldanski pouk. Program dejavnosti v okviru projekta Korak k sončku, ki je trajal od 14. do 18. ure. Jaz sem v šolo prišla že ob 12:30, saj sem imela glasbeno šolo.

Najprej smo si ogledali igro boccio. Igra je podobna balinanju. Gre za prilagojeno balinanje v dvorani, ki je tekmovalni šport na paraolimpijskih igrah. Prišli so otroci in mladostniki s posebnimi potrebami iz Kamnika. To so učenci šole in zavoda CIRIUS – Center za izobraževanje, rehabilitacijo in usposabljanje Kamnik. Igra boccio se igra že 30 let. Pred igro so nam učenci razložili pravila. Pri igri uporabljajo usnjene žogice rdeče in modre barve ter žogico bele barve, ki predstavlja balinček. Namen igre je vreči usnjene žogice čim bliže beli žogici. Vsaka ekipa ima šest žogic. Igro so nam prikazali: Armin, ki je v tej igri na olimpijskih igrah dosegel že srebrno medaljo, Žan, ki poleg boccia igra še šah in hokej, Lavra, Tim, Tina, Igor in Aida. Pri tej igri se igralci razdelijo v dve ekipi, eden je sodnik, vsaka ekipa ima tudi vodja. Pri modri skupini je bil vodja Armin, pri rdeči pa Aida. Za modro ekipo so igrali Armin, Tina in Tim, za rdečo ekipo pa Aida, Lavra in Igor. Pri prvi igri so zmagovali modri z 2-0, potem, pa se je rezultat obrnil, tako da so bili zadovoljni še rdeči: 5-0, 4-0, 1-0 in 2-0. Končni rezultat je bil 12-2 za rdeče.

Na koncu smo lahko poskusili še mi. Igrali so Žiga, Klara, Igor, Tim, Blažka in Luka. Potem pa smo šli k slikarjema, ki slikata z usti.

KOLESARJENJE PARAPLEGIKOV

Zadnja delavnica v projektu Korak k sončku v sredo, 17. 3. 2011, je bila Kolesarjenje paraplegikov. Prišla sta Marušin in Simonov očka s kolesi za paraplegike. Maruša in Simon sta oba letošnja četrtošolca, naša sošolca.

Kolesa paraplegikov so drugačna od naših koles. Zgledajo kot tricikli, saj imajo tri kolesa, poganjajo se pa z rokami. Tako kolo je težko od 12 do 22 kg, ima prestave in lahko vozi tudi v klanec. Z njim se vzvratno ne da voziti. Stane približno toliko kot manjši avto. Doseže tudi hitrost do 30 km/h. Če uporabnik pri veliki hitrosti ostro zavije, se kolo lahko prevrne. Marušin očka nam je povedal, da se mu je to enkrat zgodilo ravno ob blatni luži in je padel naravnost vanjo.

Marušin očka ima rdeče kolo, Simonov pa zelenega. Oba sta kolesarila po telovadnici. Pri tem vse delata z rokami: poganjata kolo, predstavljata prestave in zavirata. Marušin očka kolesari vsaj dve uri dnevno.

Na koncu prireditve se je Maruša pripeljala ven iz telovadnice z očkovim kolesom. Šlo ji je zelo dobro in hitro.

SLIKANJE Z USTI

Po igri boccio smo šli v likovno učilnico, kjer sta nas čakala dva slikarja, ki slikata z usti.

To sta tetraplegika Benjamin Žnidaršič in Vojko Gašperut. Vojkov vzdevek je Gašper, Benjaminov pa Beno. Benjamin je plezal na češnjo, veja se je odlomila in padel je na glavo, Vojko pa je skočil v plitvo vodo in priletel ob skalo. Gašper je tudi najstarejši slovenski slikar med paraplegiki. Riše že okoli 40 let. Beno je doslej narisal okoli 500 slik, Vojko pa že okoli 2.000 slik. Dobra prijatelja slikata na platno

z akrilnimi in oljnimi barvami. Pokazala sta nam, kako moramo med zobmi držati čopič in kako se riše. Njune slike so mi zelo všeč, še posebej tista z gradom. Zelo lep pa je bil tudi konjiček, ki ga je Beno slikal med tem, ko smo bili tam mi. Tudi mi smo poskusili narisati svoje risbe z vodenimi barvicami na risalne liste z usti. Ker sem pri splakovanju čopiča v lončku, imela malce slab občutek, sem lonček raje držala. Narisala sem rožico na travniku.

Povedala sta, da karkoli se nam v življenju zgodi, ne smemo obupati in reči »Ne morem«, ampak »Poskusil bom«.

V OSNOVNI ŠOLI JELA JANEŽIČA

V četrtek, 10. marca 2011, smo se zjutraj peš ob 7:15 odpravili proti postajališču mestnih avtobusov z namenom, da gremo v Škofjo Loko na obisk Zdravstveno delovnega centra in Osnovne šole Jela Janežiča.

Najprej smo šli na ZDC, potem pa na OŠ. Ob sprejemu na to osnovno šolo smo spoznali učiteljici Andrejo in Saro. Šli smo v telovadnico, kjer nam je del otroškega pevskega zbora OŠ Jela Janežiča zapel dve pesmi. Peli so z velikim veseljem in ponosom. Potem smo se razdelili v dve skupini, in sicer 4.b in skupina, v kateri sta se združila 4.a in Retečani. Skupaj smo si ogledali tehnično in gospodinjsko učilnico. Potem se je še vsaka skupina razdelila na pol. Mi smo se šli v čarobno sobo igrat, drugi pa učence 6. razreda poučevat poštevanko števil 6 in 8.

V čarobni sobi je igrala umirjena glasba, svetili so raznobarvni reflektorji in luči, ki so se premikale. Skakali smo po postelji, si podajali čarobne predmete in si mazali roke s kremo. Na tleh so bile plošče iz različnih materialov, po katerih smo hodili bos. Lahko smo splezali na polico, okoli katere so bila ogledala in poslušali zračne mehurčke v vodi. V tej sobi je bilo dovoljeno vse, razen vpitja. Z nami sta bila učiteljica Sara in Janez Triler, ki je gospo iz ZDC-ja učil igrati sintesajzer.

Nato smo se vrnil v šolo. Jaz bi se vsak dan igrala v čarobni sobi, zaradi nje tega dne ne bom nikoli pozabila.

V VRTCU MOJCA

V petek, 4. 3. 2011, smo se četrtošolci z avtobusom odpeljali v Kranj, v razvojni vrtec Mojca.

Razdelili smo se v dve skupini. V prvi skupini smo bili skupaj učenci 4.a in 4.b, druga skupina pa so bili učenci 4.c. Mi smo šli v razvojni vrtec Mojca, ostali pa v varstveno delovni center Sonček. Tam smo se razdelili v skupine po 7 ali 8 učencev. Nas je bilo 7: Ema, Tinkara, Maruša, Aleks, Jan, Žiga in jaz. Šli smo v igralnico, ki se imenuje Miška. Za otroke skrbijo specialni pedagogi, ki pripravijo program dela za vsakega otroka posebej. Spoznali smo vzgojiteljici Lili in Uršo ter otroke Elzo, Andrejo in Jurija. V skupini so bili ta dan samo trije otroci, drugače pa jih je vključenih šest. Ti otroci za svoj razvoj potrebujejo več pomoči in spodbude kot v navadnih vrtcih. Npr. deklica Elza je imela na mizi slikice, ki pridejo prav pri sporazumevanju. Samo pokazala je s prstom na slikice in so vzgojiteljice vedele, kaj želi.

Skupaj so nam z lutkami zaigrali zgodbico Rokavička, ki jo pripravljajo za starše. Po končani lutkovni predstavi smo se skupaj lotili izdelovanja pustnih trakov iz papirja. Najdaljši trak sva naredili z Emo, saj je bil dolg skoraj čez celo učilnico. Ko so nam učiteljice rekle: »Zdaj bomo morali iti še v center Sonček«, se je mnogim zdel odhod čisto prehiter. Poslovali smo se. Ko smo odhajali, smo si lepo pomahali.

V vrtcu sem se počutila dobro, tako da sem ob izhodu imela na obrazu nasmeh.

V CENTRU SONČEK

V petek, 4. 3. 2011, smo šli v center Sonček v Kranj. To je ustanova, v kateri delajo osebe s posebnimi potrebami. Zamenjali smo se s 4.c razredom, ki so si varstveno delovni center Sonček že ogledeli, mi pa smo prišli iz razvojnega vrtca Mojca.

V prvo nadstropje smo se odpeljali z dvigalom. Tam dela 12 ljudi s posebnimi potrebami in 5 uslužbencev. Najmlajši član je star 18 let, najmlajša članica je stara 20 let in najstarejša članica šteje 51 let. Delajo od 8h do 16h. Ljudje lahko sami izbirajo, kdaj in koliko bodo delali. To povejo v naprej, s tem si tudi znižajo svojo plačo. Plačo imenujejo nagrada. Več, ko naredijo, višjo nagrado dobijo. Ena izmed petih uslužbenk nas je sprejela s toplim pozdravom. Skupaj smo šli za uslužbenko v prvo delavnico. V prvi sobi so izdelovali voščilnice. Zaradi miz so na njih imeli kartonaste podlage rumene barve. Eden izmed moških je izdeloval šablone. Najprej so mu uslužbenci narisali vzorec z alkoholnim flomastrom, moški pa ga je z olfa nožkom izrezal. Gospe so vzorec pobarvale, gospodična pa je vse to lepo okrasila. Izdelujejo voščilnice z novoletnimi motivi. Že izdelane voščilnice so se mi zdele lepe, motivi pa zanimivi. Letos so jih naredili že okoli 3.000, lani so jih prodali preko 10.000, naredili pa okoli 50.000. Odpravili smo se v drugo sobo. Tam so izdelovali prtičke na vezilnem stroju. V tretji sobi pa so izdelovali punčke, fantke in Pike Nogavičke. Najmanjše punčke in fantki stanejo 9€, Pike Nogavičke 13€, največje igrače pa 25€. V tej delavnici sta bili najbolj zgovorni Tina in Sabina. Na mizi imajo okoli 40 narejenih lutk. V centru Sonček imajo tudi posebno sobo za prodajo.

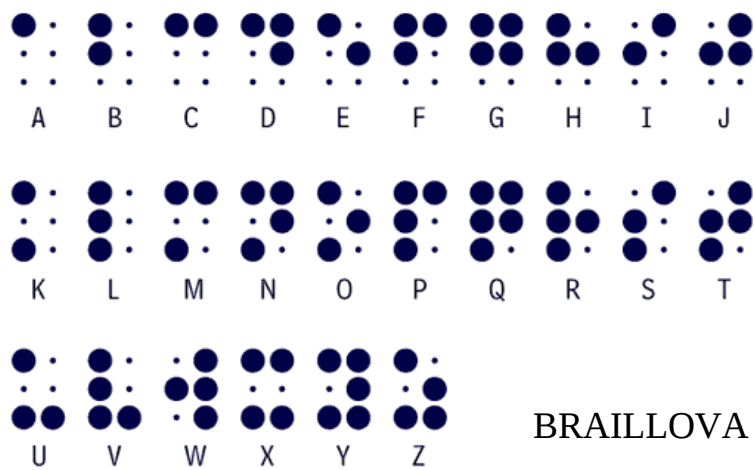
Vrnili smo se v šolo in odšli domov. Dan je bil lep.

OBISKALA NAS JE SLEPA GOSPA METKA

V petek, 18. 3. 2011, nas je v okviru projekta Korak k sončku obiskala slepa gospa Metka.

Gospa Metka prihaja iz Idrije. Z očmi zazna le svetlobo. Že ko se je rodila, je bila zelo slaboviden otrok, to je ugotovila njena mamica. V 1. razredu ni nič videla na tablo, zato si je račune izmišljevala sama. Potem je šla v šolo, kjer jih je bilo v razredu deset. Učili so se iste stvari kot ostali. Zdaj dela v domu upokojencev kot animatorka, drugače pa je socialna delavka. Vid se ji je poslabšal pri 24 letih v enem tednu. Bere Braillovo pisavo in hodi z belo palico. Najbolj sovraži avtomobile, ki so parkirani na pločniku. Želela je poudariti, da je treba ljudi s posebnimi potrebami najprej vprašati, kaj želijo. Metka je rekla, naj si Nejc predstavlja, da je slep. Rada ima zvočne semaforje. Povedala je, da so psi vodiči slepih zelo dragi, osebno pa ima rada živali. Taki psi so šolani za vodenje slepega ali slabovidnega človeka. Prebrala nam je delček časopisa, ki ga dobi enkrat na mesec. Pokazala nam je tudi pisalni strojček za slepe, na katerega ji pisanje gre odlično. Hodi v manjšo trgovino. Ko se sleče, ima dve škatli. Pisane obleke da v omaro, bele pa v košaro. Čevlje prepozna po obliki, zato se ji je enkrat zgodilo, da je hitela in obula dva različna čevlja, enega modre in enega zelene barve. To ji je povedala njena sodelavka. Bilo ji je nerodno. Ključke prepozna po obliki. Njeni hobiji so: tek na smučeh, teče s tremi prijateljicami (pri tem potrebuje spremljevalko), hodi v hribe, poje in igra v gledališču. Včasih pa igra tudi igro z zvonečo žogo.

Gospa Metka je zelo prijazna in samostojna.



BRAILLOVA PISAVA

Marija Klemenčič
OŠ Cvetka Golarja
Škofja Loka